

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Město Sokolov**, se sídlem Rokycanova 1929, 356 01 Sokolov, *zastoupeného JUDr. Václavem Krondlem, advokátem, se sídlem Karlovy Vary, Jiráskova 1343/2*, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. března 2015, čj. MF- 59126/2014/1203-4,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 5. března 2015, čj. MF-59126/2014/1203-4 a rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 3.7. 2014, čj. 110/LP/14 se zruší a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 30 723,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Václava Krondla, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání města Sokolov a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje, čj. 110/LP/14 ze dne 3.7.2014. Tímto rozhodnutím Krajský úřad Karlovarského kraje (dále též správní orgán I. stupně) rozhodl, že město Sokolov se dopustilo správního deliktu podle ust. § 22a odst. 1 písm. c) zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů č. 250/2000 Sb. tím, že v rozporu s ust. § 16

odst. 2 tohoto zákona neprovedlo změny schváleného rozpočtu. Na základě tohoto správního deliktu byla městu Sokolov podle ust. § 22a odst. 5 cit. zákona uložena pokuta ve výši 10.000,- Kč.

II. Žaloba

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, ve které tvrdil, že ke dni 30. listopadu 2012 nic nenasvědčovalo tomu, že by mohlo dojít k přečerpání rozpočtových prostředků města Sokolov. Žalobce nesouhlasil se závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce porušil ust. § 16 odst. 2 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, podle kterého se změny rozpočtu provádějí rozpočtovými opatřeními, která se evidují podle časové posloupnosti. K přečerpání rozpočtu tak došlo pouze ve velmi krátkém časovém období, a to na samém konci rozpočtového roku 2012, kdy již nebylo reálné rozpočtové opatření včas přijmout. S ohledem na toto přečerpání bylo nakonec u tohoto dílčího rozpočtu v souhrnu vykázáno kladné saldo a nedošlo v žádném případě k ohrožení hospodaření města v roce 2012.

Žalobce dále tvrdil, že vytýkané jednání nevykazuje takovou míru společenské nebezpečnosti, aby mohlo být považováno za správní delikt podle § 22a odst. 1 písm. f) nebo § 22a odst. 1 písm. c) zák. č. 250/2000 Sb.

Žalobce tvrdil, že podle § 22b odst. 1 cit. zákona právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které je možno požadovat, aby k porušení povinnosti nedošlo. V dané situaci podle žalobce nebylo s ohledem na zjištěné okolnosti, zejména s ohledem na časový sled těchto okolností, vůbec možné rozpočtové opatření přijmout. Žalovaný přitom učinil nepřipustný závěr o tom, že by snad rozpočtová opatření mohla být uskutečňována i dodatečně po uskutečnění výdaje, což je podle žalobce z povahy věci vyloučeno.

Žalobce dále tvrdil, že správní orgán I. stupně žalobci oznámil zahájení řízení o správním deliktu podle § 22a odst. 1 písm. f) zák. č. 250/2000 Sb., kterého se žalobce měl dopustit tím, že v rozporu s § 15 odst. 1 cit. zákona neuskutečnil finanční hospodaření v souladu se schváleným rozpočtem a nevykonával kontrolu svého hospodaření. Oproti tomu rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 22a odst. 1 písm. c) cit. zákona s tím, že v rozporu s ust. § 16 odst. 2 tohoto zákona neprovedl změny schváleného rozpočtu. Rozhodnutí bylo vydáno za zcela jiný skutek, než který byl vymezen při oznámení zahájení řízení. Nedošlo tudíž k zachování totožnosti skutku, když toto pravidlo má být dodržováno i v případě řízení o správních deliktech.

Žalobce dále tvrdil, že v řízení došlo k porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen dát účastníkům řízení možnost před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k jeho podkladům. Tato možnost, vyjádřit se k podkladům, žalobci poskytnuta nebyla, což žalovaný správní orgán na jedné straně uznal, ale na druhé straně dovodil, že tato vada nemohla mít vliv na zákonnost vlastního rozhodnutí.

Žalobce rovněž v žalobě tvrdil, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výrokové části obsahuje jen obecný popis skutku „...v rozporu s ustanovením §16 odst. 2 zákona neprovedl změny schváleného rozpočtu...“, aniž je konkretizováno, jakým jednáním města Sokolov k tomuto mělo dojít. Žalovaný pak tento nedostatek „přešel“ tím, že konstatoval porušení zákona v souvislosti s úhradou faktury č. 120585 ze dne 11.12.2012 a překročením částky uvedené v § 3612 rozpočtu města na rok 2012, aniž konstatoval jakýkoliv nedostatek odvoláním napadeného rozhodnutí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. sp. zn. 2 As 34/2006 apod.), přitom vyplývá, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným, což se v posuzovaném případě nepochybně nestalo.

Na základě těchto tvrzení žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a žalovaný, aby nahradil žalobci náklady řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uváděl, že žalobce se dopustil správního deliktu podle § 22a odst. 1 písm. c) zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů tím, že příspěvková organizace města Sokolov Sokolovská bytová s.r.o. uhradila v prosinci roku 2012 fakturu č. 120585 ze dne 11.12.2012 a jejím uhrazením došlo k překročení položky 5152 (Teplo) rozpočtu města za rok 2012 o 290 000,- Kč bez provedení změny rozpočtu. Žalovaný konstatoval, že schválený rozpočet je z důvodů uvedených v ust. § 16 odst. 1 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů možno změnit rozpočtovým opatřením, které je popsáno v § 16 odst. 3 cit. zák. Ust. § 16 ve znění před nabytím účinnosti zák. č. 24/2015 Sb., nestanovilo výslovně, že rozpočtové opatření musí být provedeno před provedením rozpočtově nezajištěného výdaje, vyplývá to však z logiky věci, neboť jestliže obec má povinnost hospodařit podle rozpočtu, tak každá změna jejího rozpočtu musí být provedena předem. V tomto smyslu také důvodová zpráva k zákonu č. 24/2015 Sb., který novelizoval ust. § 16 odst. 4 vysvětluje, že v novém znění § 16 odst. 4 bylo pro odstranění pochybností nebo nejasností jednoznačně stanoveno, že rozpočtová opatření se provádějí vždy před provedením rozpočtově nezajištěného výdaje s uvedenými výjimkami.

Podle § 84 odst. 2 písm. b) zák. č. 128/2000 Sb., o obcích, patří schvalování rozpočtu obce, tedy i schvalování jeho změny, resp. rozpočtových opatření mezi pravomoci zastupitelstva. V přezkoumávaném případě byla faktura, jejíž úhradou došlo k přečerpaní částky uvedené v § 3612 rozpočtu žalobce vystavena 11.12.2012 a její splatnost byla 24.12.2012. Za předpokladu, že by žalobce měl včas informaci o této faktuře a výši fakturované částky, mohl přijmout rozpočtové opatření ještě před její úhradou, neboť podle veřejně dostupných údajů v roce 2012 se uskutečnilo poslední jednání zastupitelstva města dne 13.12.2012 a poslední jednání rady města dne 18.12.2012. Zastupitelstvo města Sokolov přitom na svém zasedání dne 15.12.2011 zmocnilo ke schvalování rozpočtových opatření radu města, tudíž v daném případě i rada města mohla v dané věci rozhodnout. Město Sokolov

však neprovedlo rozpočtové opatření ani dodatečně na jednání zastupitelstva nebo radě dne 8.1.2013.

K tvrzení žalobce, že správním deliktem je jednání, které je v rozporu s právem, přičemž nepostačuje pouze naplnění formálních znaků skutkové podstaty správního deliktu, ale musí se současně jednat o jednání nebezpečné pro společnost, žalovaný uvedl, že správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, za které správní orgán ukládá trest stanovený normou správního práva. Podle § 22a odst. 1 písm. c) zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, je za protiprávní jednání považováno neprovedení změny schváleného rozpočtu podle § 16 odst. 2. Podle § 22a odst. 5 cit. zákona se za správní delikt uvedený v odst. 1 a 4 uloží pokuta do výše 1.000.000,- Kč. Podle § 22b odst. 2 téhož zákona se při určení výměry pokuty přihlédne k závažnosti správního deliktu zejména ke způsobu jeho spáchání k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Správní orgán I. stupně při stanovení pokuty u dolní hranice přihlédl ke zjištění, že se strany žalobce dosud nedošlo ke spáchání správního deliktu a že při porušení předpisů nedošlo k žádnému neoprávněnému majetkovému prospěchu. Žalovaný rovněž proto shledal, že pokuta ve výši 10.000,- Kč, tj. dolní hranici, byla uložena v souladu se zákonem, neboť správní orgán I. stupně přihlédl k nízké závažnosti správního deliktu a uložil pokutu v dolní hranici sazby.

K argumentu žalobce, že 9.5.2013 město Sokolov porovnálo svůj závěrečný účet a bylo přijato opatření k nápravě nedostatků, žalovaný uvedl, že tato argumentace pouze potvrzuje, že žalobce sám identifikoval a odstranil nedostatky, které byly příčinou porušení zákona. Skutečnost, že neschválením rozpočtového opatření nebylo negativně ovlivněno hospodaření žalobce a nevznikla žádná majetková újma, jsou podle žalovaného skutečnosti, které z hlediska posuzování deliktního jednání žalobce jsou irelevantní.

K otázce tvrzeného porušení zásady o jednotnosti skutku žalovaný uváděl, že v oznámení o zahájení správního řízení byl zcela srozumitelně popsán důvod jeho zahájení a slova „schválení rozpočtového opatření“ byla uvedena tučně. Žalobce přesně věděl, o jakém jeho jednání se bude ve správním řízení rozhodovat. Rozdílné označení správního deliktu může být dáno buď písařskou chybou anebo správní orgán I. stupně teprve zvažoval kvalifikaci jednání žalobce, tj. pod jaký správní delikt zjištěné pochybení podřadí. Ust. § 15 odst. 1 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů stanoví totiž povinnost územního samosprávného celku hospodařit v souladu se schváleným rozpočtem a vykonávat kontrolu svého hospodaření podle zákona o finanční kontrole ve veřejné správě. Při zjištěném překročení položky rozpočtu, mohl správní orgán I. stupně zvažovat i selhání kontrolních mechanismů. Rozhodná je však kvalifikace skutků uvedená v rozhodnutí, proti kterému žalobce směřoval své odvolání. Tvrzení žalobce, že jako účastník řízení se nemohl vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, žalovaný uváděl, že správní orgán vycházel ze stejných podkladů, jako auditor při přezkoumání hospodaření. Žalobce proto znal výsledek přezkoumání svého hospodaření i argumenty, z nichž auditor vycházel. Stejně dokumenty byly podkladem pro rozhodnutí. Jednalo se o vlastní dokumenty žalobce, a pokud správní orgán I. stupně měl žalobce vyzvat, aby se k těmto pokladům vyjádřil a neučinil tak, toto pochybení nemohlo mít podle žalovaného žádný vliv na posouzení věci, neboť ve správním řízení nedošlo k žádným novým zjištěním či doplňování důkazů. V průběhu odvolacího řízení

byl žalobce o svých procesních právech, včetně právu vyjádřit se k podkladům, informován, avšak s podklady v řízení shromážděnými se neseznámil. Žalovaný mu proto zaslal obsah spisu na vědomí, a to z důvodu efektivity vedeného procesu.

Žalovaný konstatoval, že nelze akceptovat výhradu žalobce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje pouze obecný popis skutkový podstaty a že ve věci bylo rozhodováno o jiném správním deliktu, než o kterém bylo vedeno správní řízení a odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu představovanou rozhodnutím sp. zn. 2 As 34/2006 a navazující na předchozí rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2005 čj. 3 Ads 21/2004-55, které se vyjadřuje k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost při vnitřně rozporném výroku rozhodnutí, který se dostává do rozporu s jeho odůvodněním. S odkazem na vyslovené právní závěry, žalovaný konstatoval, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně není vnitřně rozporný a není ani v rozporu s odůvodněním daného rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla soudem zamítnuta.

IV.

Projednání věci před krajským soudem

V průběhu jednání o žalobě žalobce setrval na svých žalobních tvrzeních a navrhoval, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V průběhu jednání o žalobě strana žalovaná setrvala na výchozích skutkových zjištěních i na právních závěrech z nich dovozených a s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě navrhla, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Plzni o v žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 19. 10. 2016, čj. 30 Af 13/2015-48, kterým žalobu jako nedůvodnou zamítl. O kasační stížnosti, kterou tento rozsudek napadl žalovaný, rozhodoval Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 19. ledna 2017, čj. 1 Afs 317/2016-35 rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Při přezkumu napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud zjistil, že se krajský soud nikterak nevyjádřil k žalobní námitce, kterou stěžovatel uplatnil i v kasační stížnosti, podle níž výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozporu se soudní judikaturou obsahuje pouze obecný popis skutku, aniž je konkretizováno, jakým jednáním mělo k porušení zákona dojít. Krajský soud tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, pro kterou musí Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušit. Krajský soud pak zavázal právním názorem, podle kterého bude muset se s uvedenou žalobní námitkou vypořádat a zhodnotit tak, zda popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně naplňuje kritéria stanovená v § 68 odst. 2 správního řádu interpretovaná judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Při opakovaném přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud postupoval podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s., podle kterého zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. V duchu právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem ve vazbě na obsah žalobních tvrzení, krajský soud vzal v úvahu závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, které se sice vztahovaly k výkladu § 47 odst. 2 správního řádu z roku 1967, nicméně jsou použitelné i na současnou právní úpravu. Rozšířený senát uvedl, že *„vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. [...] V rozhodnutích trestního charakteru, kterými jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.“* Rozšířený senát zároveň konstatoval, že nepostačí, pokud jsou tyto náležitosti skutku uvedeny až v odůvodnění rozhodnutí.

Se sporovanou otázkou řádného vymezení předmětu řízení souvisí i jedna ze žalobních výtek, která míří na porušení zásady totožnosti skutku. K tomuto žalobnímu tvrzení se krajský soud již vyznamenal v rámci původního projednání žaloby a v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, čj. 30 Af 13/2015-48 dospěl k závěru, že při posuzování důvodnosti této žalobní výtky je nutno přihlížet k dlouhodobé rozhodovací praxi soudů, během které se k otázce zachování totožnosti skutku ve vedeném řízení vyjadřoval i Ústavní soud např. v usnesení sp. zn. II. ÚS 143/02 ze dne 17.7.2002 (dostupný na <http://nalus.usoud.cz>) nebo Nejvyšší správní soudu v rozhodnutí z 5.10.2011, čj. 1As 110/2011-74 (dostupný na www.nssoud.cz). V duchu právních názorů prolínajících se rozhodovací praxí všech soudů, krajský soud konstatuje, že při posuzování otázky zachování totožnosti skutku, o kterém bylo zahájeno řízení a o kterém bylo v konečném důsledku rozhodnuto, je určující specifikovaný obsah konání, které nese znaky protiprávnosti definované zákonem. Druhou souběžnou otázkou je otázka právní kvalifikace takového konání. V projednávaném případě správní orgán I. stupně oznámil zahájení správního řízení ve věci spáchání správního deliktu podle § 22a odst. 1 písm. f) v důsledku porušení ust. § 15 odst. 1 zák. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů. Při vymezení konání, kterým tento správní delikt měl být naplněn, správní orgán uváděl, že město Sokolov neuskutečňovalo své finanční hospodaření v souladu se schváleným rozpočtem a nevykonávalo kontrolu svého hospodaření, a to v důsledku překročení výdajové položky 5152 teplo o 290.000,- Kč, čímž došlo k přečerpání upraveného rozpočtu. Správní orgán zdůraznil, že výdaji finančních prostředků musí vždy předcházet schválení rozpočtového opatření. Nesplněním této povinnosti, byť v jediném případě, mělo dojít k porušení § 15 odst. 1 zák. č. 250/2000 Sb. Obsah konání, které nese znaky protiprávnosti, byl správním orgánem náležitě specifikován a proto další postup správního orgánu, který na podkladě shromážděných důkazů dospěl ke změně právní kvalifikace takto vymezeného skutku, není porušením zásady jednotnosti skutku. Řízení v případě žalobce bylo vedeno pro totožný skutek a změna právní kvalifikace téhož skutku proto neměla vliv na účinky již zahájeného řízení, které tak zůstávají

zachovány i ve vztahu k nové právní kvalifikaci téhož skutku. Z tohoto důvodu tato žalobní výtka nebyla soudem shledána důvodnou.

Při úsudku o otázce dostatečnosti popisu skutku a konkretizace jednání, kterým mělo ze strany žalobce dojít k porušení zákona, vycházel soud z ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení. V duchu právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem soud vycházel z obsahu ustanovení § 22a odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2000 Sb. o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, podle kterého územní samosprávný celek, svazek obcí, městská část hlavního města Prahy nebo Regionální rada regionu soudržnosti se dopustí správního deliktu tím, že neprovede změny schváleného rozpočtu podle § 16 odst. 2.

Podle ustanovení § 16 odst. 2 téhož zákona změny rozpočtu se provádějí rozpočtovými opatřeními, která se evidují podle časové posloupnosti.

Podle ustanovení § 16 odst. 3 rozpočtovým opatřením je

- a) přesun rozpočtových prostředků, při němž se jednotlivé příjmy nebo výdaje navzájem ovlivňují, aniž by se změnil jejich celkový objem nebo schválený rozdíl celkových příjmů a výdajů,
- b) použití nových, rozpočtem nepředvídaných příjmů k úhradě nových, rozpočtem nezajištěných výdajů, čímž se zvýší celkový objem rozpočtu,
- c) vázání rozpočtových výdajů, jestliže je jejich krytí ohroženo neplněním rozpočtových příjmů; tímto opatřením se objem rozpočtu snižuje.

V přezkoumávaném případě správní orgán prvního stupně formuloval předmětný skutek tak, že město Sokolov se dopustilo správního deliktu podle ustanovení § 22a odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů tím, že v rozporu s ustanovením § 16 odst. 2 citovaného zákona neprovedlo změny schváleného rozpočtu. Při porovnání tohoto formulačního vyjádření skutku bez přihlédnutí k dalším souvislostem patrným z odůvodnění rozhodnutí o správním deliktu, nemůže tato obecná formulace dostát striktním požadavkům na požadavek konkrétní specifikace skutku, kterým je naplňována podstata správního deliktu. Tento závěr je podepřen též dikcí ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve kterém jsou definovány tři formy rozpočtových opatření, kterými se změny rozpočtu provádějí. Z tohoto důvodu formulace skutku ve slovech: „neprovedl změny schváleného rozpočtu“ se jeví jako obecná a nepostačující. Tento postup správního orgánu prvního stupně, který byl žalovaným správním orgánem aprobevován, představuje vadu řízení která na zásadní vliv na potencionální zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Vzhledem k tomu, že žalovaný správní orgán vytknutou procesní vadu správnímu orgánu prvního stupně nezohlednil, dopustil se sám porušení procesních předpisů, které opět má přímý vliv na potencionální zákonnost rozhodnutí ve věci samé. V tomto rozsahu krajský soud shledal uplatněnou žalobní výtku jako důvodnou a v souladu s ustanovením 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalované a v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil současně i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které bylo stíženo stejnou vadou řízení. V souladu s ustanovením § 78 odst. 4, soud vyslovil, že věc vrací žalovanému k dalšímu

řízení. Vzhledem k tomu, že soud shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, nezabýval se přezkumem napadeného rozhodnutí v rozsahu zbývajících žalobních tvrzení.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a přihlíží ke skutečnosti, že žalobce dosáhl v řízení procesního úspěchu. Náklady řízení jsou představovány uhrazeným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč za žalobu a ve výši 5 000,- Kč za kasační stížnost. Dále jsou představovány odměnou za právní zastoupení a dále přiznanou náhradou cestovného pro zástupce žalobce. Zástupci žalobce krajský soud přiznává odměnu za 3 úkony právní služby v řízení před krajským soudem, každý po 3.100,- Kč (§ 7 a § 9 odst. 4 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Jednotlivé úkony právní služby jsou představovány jedním úkonem za přípravu a převzetí zastoupení (§11 odst. 1 písm. a/ advokátního tarifu), druhým úkonem za sepsání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu), a třetím úkonem za účast právního zástupce u jednání soudu (§ 11 odst. 1 písm. g/ advokátního tarifu). Odměna byla přiznána za dva úkony v řízení před Nejvyšším správním soudem a to v rámci přípravy a převzetí zastoupení žalobce pro řízení o kasační stížnosti a za úkon spočívající v sepsání kasační stížnosti. Podle ust. §12 odst. 3 advokátního tarifu byla právnímu zástupci přiznána náhrada hotových výdajů v paušální částce 300,- Kč za každý úkon právní služby, ve výši 300,- Kč, což za 5 úkonů představuje částku 1 500,- Kč.

Součástí přiznané náhrady nákladů řízení je cestovné účtované za cestu právního zástupce z Prahy-Roztoky do Plzně a zpět v délce 100 km osobním automobilem značky. Cestovné je představováno sazbou základní náhrady za používání silničních motorových vozidel v souladu s § 157 odst. 4 písm. b) zákoníku práce zák. č. 262/2006 Sb. a § 1 písm. b) vyhl. č. 472/2012 Sb. a dále vychází z průměrné ceny pohonných hmot a z deklarované průměrné spotřeby použitého vozidla 6 l/100km. Stanovené náklady za použití osobního vozidla na 1 km jsou stanoveny částkou 5,90 Kč Kč a celkově činí 1 180,- Kč.

Odměna advokáta ve výši 18 780,- Kč,- byla navýšena o daň z přidané hodnoty základní sazby 21%, což představuje celkovou částku 22 723,- Kč, která byla navýšena o celkovou částku uhrazeného soudního poplatku ve výši 8 000,- Kč. Náhrada nákladů řízení tak činí 30 723,- Kč a bude uhrazena k rukám zástupce žalobce do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání na podkladě ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 22. února 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková